

Mgr. Radek Jilg
ADVOKÁT
č. ČAK 8751
Ladova 2044/3, 128 00 Praha 2
tel., fax: 2 24 24 27 71, e-mail: jilg@ak-jilg.cz

Městský soud v Praze

prostřednictvím

Obvodního soudu pro Prahu 7

Ovocný trh 587/14

112 96 Praha 1

ke sp. zn.: **24 T 106/2022**

Obžalovaný 1 :

Vladimír Kapal

nar. 23. 3. 1949

trvale bytem Průhon 142/1, Brandýs nad Labem – Stará Boleslav

Obžalovaný 4 :

právnícká osoba

Spolek Svobodné rádio

IČO : 04639855

Se sídlem V Zátíší 333, Braškov

Oba zast. obhájcem

Mgr. Radkem Jilgem, advokátem

ev. č. ČAK 08751

se sídlem Ladova 2044/3, 128 00 Praha 2 – Nové Město

Mgr. Radek Jilg
advokát - č. osv. ČAK 8751
Ladova 2044/3, 128 00 Praha 2
tel.: +420 224 242 771
IČ: 66248094

Odůvodnění odvolání obžalovaného 1 a obžalovaného 4
proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 3. 3. 2022, č.j. 24 T 107/2022-607

Podáno dvojmo, osobně

Bez příloh

I.

V označené trestní věci byl soudem první instance vydán dne 3.3.2023 rozsudek, kterým byl

Obžalovaný 1 uznán pod bodem I. napadeného rozsudku spolu s dalšími dvěma obžalovanými vinným ze spáchání přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 trestního zákoníku

a

Obžalovaný 4 byl uznán pod bodem II. napadeného rozsudku spolu s dalšími dvěma obžalovanými vinným ze spáchání přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 7 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, a podle § 405 trestního zákoníku.

Zato byli odsouzeni

Obžalovaný 1 podle § 405 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání osmi měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst.1, § 82 odst.1) trestního zákoníku odložen na zkušební dobu pěti let

a

Obžalovaný 4 podle § 405 trestního zákoníku a § 23 zákona č. 418/2011 Sb. k trestu uveřejnění rozsudku v rozsahu výrokové části na dobu nejméně 90 dní.

II.

Proti shora citovanému rozsudku podali oba obžalovaní bezprostředně po jeho vyhlášení odvolání, a to jak do výroku o vině, tak i do výroku o trestu.

Tímto podáním oba vpředu označení obžalovaní odůvodňují prostřednictvím svého obhájce své odvolání, jak dále uvedeno.

III.

Hned úvodem konstatují oba obžalovaní, že od počátku trestního stíhání odmítají svou vinu. Odmítají, že by se jakýmkoli úmyslným jednáním měli dopustit trestného činu, který je jim kladen za vinu.

Poukazují dále na skutečnost, že jejich postoj k celé věci je kromě toho neměnný od samotného zahájení trestního stíhání vůči každému z nich.

Soud první instance v tomto ohledu nedostatečně či mnohem spíše zcela nesprávně vyhodnotil provedené důkazy. Mnohem větším pochybením soudu první instance je pak skutečnost, že celou řadu obžalovanými navržených důkazů neprovedl vůbec a odmítl se jimi jakkoli zabývat.

Ostatně celý průběh obou hlavních líčení, jež byly ve věci provedeny, byl hrubě poznamenán negativním chováním předsedy senátu vůči obžalovaným, které předseda senátu neuměl či ani nechtěl skrývat. K tomuto lze uvést snad pouze tolik, že úkolem trestní justice obecně není vyjadřování pozitivních či negativních emočních náhledů na projednávanou věc či obžalované a už vůbec není a nemůže být předmětem jejího zkoumání „odborné“, morální a lidské úrovně diskuse obžalovaných, jak soud nepokrytě činí a dokonce své vývody zahrnuje do textu odůvodnění rozsudku.

IV.

Hned v úvodu hlavního líčení poukázali oba obžalovaní na rozpor v tom, co jim bylo kladeno za vinu v usnesení o zahájení trestního stíhání a v tom, jaká byla verze podané obžaloby. Zatímco v přípravném řízení uzavřel policejní orgán svou výrokovou část tím, že

„...obžalovaní veřejně popírali a zpochybňovali sovětskou odpovědnost za válečný zločin tzv. Katyňský masakr, ačkoliv správnost historického výkladu tzv. Katyňského masakru je jednoznačně prokázána a jednotlivá fakta jsou obecně považována za nezpochybnitelná“,

zatímco obžaloba k tomuto textu bez dalšího připojila dovětek

„tedy veřejně popírali a zpochybňovali válečný zločin“.

nepřeberné množství a kdy obžalovaní založili do spisového materiálu pětistránkový odkaz na celou řadu jiných knižních titulů.

Současně nelze pominout příkré odmítnutí soudu seznámit se s obsahem obžalovanými navrhané publikace prof. MUDr. Hájka a provést ji jako důkaz. Na druhé straně činí soud na straně 8. rozsudku hodnocení této publikace i osoby prof. Hájka, ovšem za situace, kdy tato publikace nebyla vůbec předmětem dokazování.

Obecně lze tedy poukázat na hrubý rozpor v prohlášení soudu o tom, že ve vztahu k samotné události Katyňského masakru se dokazování provádět nebude a na straně druhé soud selektivně (aniž by byla kritéria této selektivnosti jakkoli osvětlena) právě takové dokazování provádí, v logicky bezvýznamné snaze prokazovat soudem takto označenou „notorietu“.

VII.

Jakkoli se soud v odůvodnění zabývá vyjádřením Doc. PhDr. Vykoukala, CSc., tak tuto osobu přes návrh obhajoby odmítl ve věci předvolat. Tedy opět – dokazuje se historická skutečnost či nikoli? Pokud ne, proč citovat Doc. Vykoukala? Pokud ano, proč nebyl ve věci slyšen? Proč v téže souvislosti (str. 6 rozsudku) soud podtrhává v textu vyjádření tohoto historika, kde zmiňuje „obecnou shodu všech seriózních badatelů na tom, kdy k vraždám došlo, kdo o nich rozhodl a kdo je provedl“. Tito seriózní badatelé zde nejsou ani jmenováni, ani nejsou ozřejmena kritéria, proč jsou právě oni považováni (nevyslechnutým Doc. Vykoukalem) za badatele seriózní.

Lze tedy bez provedení dokazování a contrario dovozovat, že osoby uvedené v seznamu literatury předloženém obhajobou jsou badatelé „neseriózní“?

Pustil-li se tedy soud do hodnocení serióznosti a neserióznosti jednotlivých historiků a jejich výsledků bádání, nota bene za situace, kdy opakovaně tvrdí, že předmětem soudního řízení nebylo prokazování historické skutečnosti, pak musí být dán prostor i jiným závěrům historického bádání. Pokud by však soud zůstal u jím tvrzené „notoriety“, nemusel prokazovat a hodnotit vůbec nic a text rozsudku mohl být o několik stran stručnější.

Historie není a nikdy nebude moci být vědou exaktní, není to matematika. Hovořit proto o „nepochybných“ historických skutečnostech je proto velmi ošidné.

S tím úzce souvisí další skutečnost, kterou obžalovaní napadenému rozsudku vytýkají.

Na mnoha místech v textu rozsudku je tzv. Katyňský masakr přirovnáván k holocaustu a nacistickému genocidiu vůči Židům. Problematika tzv. holocaustu je ovšem jak historicky, tak i právně zcela jednoznačná a je takto obecně i přijímána. Je navíc přijímána bez jakýchkoli pochybností od prvních chvil po skončení druhé světové války. U této otázky lze nepochybně mít zato, že byla historická pravda zjištěna a není o ní pochyb. Názory některých historiků, které holocaust zpochybňují či dokonce popírají, jsou zcela okrajové, nevýznamné a vůči takovým historikům (např. David Irving) bylo v mnoha zemích postupováno cestou trestního práva. U holocaustu není pochyb ani o tom, kdo je za tento zločin odpovědný.

Na druhé straně tzv. Katyňský masakr byl v různých obdobích dějin hodnocen různě, a to zejména v otázce toho, kdo tento zločin spáchal a je za něj z historického hlediska odpovědný. Jiná byla odpověď na tuto otázku v roce 1943, jiná v letech 1945-1990 (či ještě déle), jiná je odpověď v době současné. Ostatně i soud sám v rozsudku hovoří o „aktuálním pohledu“, jak bude dále uvedeno.

Rozsudek tak na mnoha místech klade znaménko rovnosti mezi obě tyto nešťastné historické události, aniž by zohledňoval zejména otázku historického vývoje náhledu na osobu „pachatele“ Katyňského masakru. Ať tak či tak, ke zločinu došlo, a proto nelze hovořit ani o jeho popírání, zpochybňování, schvalování či ospravedlňování. Nelze souhlasit se závěrem soudu, že zpochybňováním osoby pachatele dojde k zpochybňování zločinu jako takového. Nota bene při znění ustanovení § 405 trestního zákoníku, které se vztahuje k nacistickému, komunistickému nebo jinému genocidiu.

Nejednotnost či nepevnost závěru, zda katyňský masakr spáchali nacisté či komunisté, již z podstaty citovaného ustanovení nemůže naplnit skutkovou podstatu tohoto trestného činu. Smyslem tohoto ustanovení je podle názoru obžalovaných ochrana památky obětí genocidia či válečných zločinů jako takových a nikoli nepřipustnost úvah o dílčích okolnostech spáchaných zločinů.

Holocaust na židovském obyvatelstvu je chápán jednoznačně a bez výhrad. To v případě katyňského masakru minimálně z hlediska běhu uplynulého času neplatí. Nelze proto učinit právní závěr (a dost možná ani historický), který by připouštěl aplikaci rozhodnutí ve věcech týkajících se holocaustu automaticky k jiným historickým událostem,

jakkoli smutných či tragických, navíc za situace, kdy není zpochybňován či popírán zločin jako takový, ale pouze jedna ze dvou stran, která se tohoto zločinu dopustila.

VIII.

Velmi smutně, snad až temně, působí úvahy soudu obsažené v úvodu čl. 4. na straně 10. napadeného rozsudku. Pokud soud s uspokojením uzavírá, že „obžalování během projednání marně usilovali o vtažení soudu do polemik ... kdy se podle jejich představ hlavní líčení mělo změnit v seminář o katyňských válečných zločinech dokonce snad s vyústěním, že pravdivé jsou dávno vyvrácené sovětské lži“ pak obžalování konstatují, že tomu tak není.

Ústava zaručuje každému nejen právo na svobodu projevu, ale i na svobodné bádání a odlišné názory. Zde nestála proti sobě pravda a lež, bílá či černá. Zde proti sobě stály dva historické názory, oba s různou mírou věrohodnosti či pravděpodobnosti, oba však se stejnou mírou legitimacy. Soud první instance se podle názoru obžalovaných velmi necitlivě pustil na tenký led hledání hranice svobody slova či projeveného názoru.

Obžalovaným je zřejmé, že existují hranice, které ani s odkazem na svobodu slova či názoru nelze překračovat. Za všechny lze odkázat například na výše zmíněné popírání či zpochybňování holocaustu. Stejně tak je nepochybné, že Katyňský masakr byl válečným zločinem.

Nicméně v daném případě, kdy byla vedena polemika stran odpovědnosti jedné ze stran za spáchání nezpochybňovaného válečného zločinu, se společenské nebezpečnosti takového významu nebylo možné ani přiblížit.

V závěru textu odůvodnění rozsudku, konkrétně na jeho straně třinácté, lze najít vlastně vysvětlení všeho, co s touto trestní věcí souvisí. Soud uzavírá, že se jednalo o úmyslný trestný čin, obžalování si byli ... vědomi **aktuálního** pohledu na historické události a jeho důvodů...“. Jakkoli se soud odmítá zabývat (či to alespoň deklaruje) historickým zkoumáním, nakonec tak činí a v samotném závěru textu paradoxně sám své závěry relativizuje, když hovoří o **aktuálním pohledu na historickou událost**.

Lze mít aktuální pohled na notorietu? Lze někoho právně postihnout za „nesprávný aktuální pohled“?

Dotýkáme se tím samotné hranice fungování právního státu. Lze to nazvat hrou s ohněm, pokusem o otevření Pandořiny skříňky.

IX.

Nad rámec uvedeného se chtějí obžalovaní vyjádřit k trestu uloženému obžalovanému 1, konkrétně pak k jeho zpřísnění oproti trestu uloženému v průběhu procesu trestním příkazem.

Obžalovaní vědí, že v případě podání odporu proti trestnímu příkazu neschválí obžalovanému tzv. zákaz změny k horšímu u uloženého trestu. Nicméně se obžalovaní nemohou zbavit pocitu, že stanovení zkušební doby v maximální délce pěti let (zatímco v trestním příkazu byla tato zkušební doby v trvání 15 měsíců) nemá nic společného se zásadami pro ukládání trestů podle českého trestního práva a je mnohem spíše jedním z projevů negativního vztahu předsedy senátu k obžalovaným, který si během řízení (aniž by k tomu obžalovaní zavdali příčinu) k těmto osobám vytvořil.

Obžalovanému 1 je 74 let, je bezúhonným občanem. Úvahy soudu o nutnosti u obžalovaného „bedlivě sledovat vedení řádného života, a to i s ohledem na ... absenci sebereflexe a z toho vycházející vysoké riziko recidivy“ působí samy o sobě až neuvěřitelně. Stejně tak soud nijak nevysvětluje, proč všem třem obžalovaným fyzickým osobám ukládá naprosto totožný trest.

Uvedl-li obžalovaný 1 ve své závěrečné řeči, že se v dané věci jedná o tzv. politický proces, není vydaný a následně odůvodněný rozsudek jakkoli způsobilý tento názor obžalovaného sebemeně změnit.

X.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti, stejně jako s přihlédnutím ke všem skutečnostem, jež vyjdou v odvolacím řízení najevo, oba obžalovaní, tedy jak obžalovaný 1 – Vladimír Kapal, tak i obžalovaný 4 – právnická osoba Spolek Svobodné rádio,

Navrhují,

aby Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 3. 3. 2022, č.j. : 24 T 107/2022-607 ve vztahu k jejich osobám zrušil a následně aby rozhodl

sám ve věci tak, že oba tyto obžalované zprostí obžaloby. V úvahu oba obžalovaní rovněž dávají, aby odvolací soud tento rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení a rozhodnutí.

V Praze dne 28.4.2023

Vladimír Kapal, v. r.

Spolek Svobodné rádio, v.r.